

Ten geleide

Voor u ligt de zomereditie van MemoRad met een special over *krapaciteit*. Al jaren kampen we binnen de zorg, en dus ook binnen de radiologie, met een capaciteitsprobleem. 'De groei in de radiologie kende in de laatste jaren nauwelijks kaders', schrijft onze nieuwe voorzitter Adrienne van Randen namens het NVvR-bestuur in dit nummer.

Maar waarom kende onze groei dan zo weinig kaders? Waarom hebben we het met elkaar zo ver laten komen dat er een 'harde stop' nodig was in het UMCG Groningen (zie MemoRad uit december 2025) en dat het bestuur nu scherpe keuzes moet maken? Hadden we niet veel eerder aan de bel moeten trekken? Dit hadden we toch allemaal wel kunnen zien aankomen?

Of moeten we deze beweging als een kind van zijn tijd zien? Alles moet vandaag de dag efficiënt en duurzaam, en de zorg als sector draagt toch aanzienlijk bij aan de landelijke uitstoot van broeikasgassen, zoals te lezen in het artikel van de werkgroep Duurzaamheid. Door in te krimpen kunnen we ook de emissie van broeikasgassen door de sector reduceren. En dan hebben we ook nog de jonge generatie medisch specialisten

(in spe), die een betere werk-privébalans nastreeft dan de generatie voor haar, zoals te lezen valt in de *Black/Pink* in deze editie.

Is de huidige krapaciteit niet het gevolg van deze drie sociaal-maatschappelijke stromingen? Een hebberige generatie radiologen die maar alles naar zich toe trok, zonder enige vorm van regulatie, tezamen met een wereld die krakend en piepend tot stilstand komt ten gevolge van de zich voltrekkende klimaatcrisis, en een generatie jonge artsen (in spe) die van *sabbatical* naar *burn-out* holt en niet meer dan 24 uur per week wil werken?

Op deze vraag luidt het antwoord simpelweg nee. De krapaciteit is het gevolg van iets positiefs. Professionals die elke keer weer nieuwe methoden verzinnen om bestaande technieken te optimaliseren. Om straling te reduceren, interventies minder invasief te maken, beeldresolutie te optimaliseren, scantijden te verkorten, nieuwe indicaties te stellen voor beeldvormende diagnostiek. Ook daarvan weer legio voorbeelden in deze editie. Krapaciteit houdt ons een spiegel voor die iets heel moois laat zien: we hebben een vak dat continu in beweging is, altijd met het oog op de beste diagnose voor de patiënt, gevolgd door de meest optimale behandeling.

In de laatste 125 jaar radiologie in Nederland overheerst één gevoel, namelijk trots. De terugblik op de Radiologendagen weerspiegelt dat gevoel sterk: we zijn trots op het werk dat we, dag in dag uit, voor onze patiënten mogen doen. En natuurlijk loop je dan, in je enthousiasme, tegen je eigen grenzen aan. Ik heb de hoop dat krapaciteit voor ons beeldvormers hetzelfde gaat uitpakken als het rapport *Grenzen aan de Groei* van de Club van Rome voor de wereld uitpakte. Laten we er daarom elke dag aan werken dat de voorspellingen niet uitkomen door 'krapaciteit' en 'trots' altijd op de agenda te plaatsen. Zo houden we het leuk. ■

Dylan Henssen

Oproep

MemoRad zoekt verhalen en ervaringen voor een themanummer over 'Beelden, Verbeelden en Verbeeldingen'.

Maakt u kunst, scant u (vervalste) kunst of heeft u een ander bijzonder beeldend verhaal? We komen graag met u in contact. Ook radiologen die interesse hebben in een rol als gastredacteur nodigen we van harte uit om zich te melden.

Graag ontvangen we uw reactie via **Paul Algra, p.r.algra@nwz.nl**